

Vi må våge å kalle vold for vold

Per Isdal: Meningen med Volden (2018)

PUBLISERT 1. juli 2021

De største skadene får vi som regel av andre mennesker. Som psykolog har jeg oftest hatt kontakt med ofre for vold, men noen ganger dukker det også opp personer som erkjenner at de har et problem med hvordan de håndterer sitt eget sinne. Dette gjør nesten alltid at jeg får et slags indre dilemma, hvor hjelperen i meg og den som vil forstå, kolliderer med den som instinktivt vil fordømme. Meningen med volden av Per Isdal gir en sammenhengende beskrivelse av vold og maktforhold som normalfenomener både på individ- og på samfunnsnivå. Å lese boken gav meg et bedre grunnlag for å søke forståelse, som jeg tenker er en forutsetning for å kunne hjelpe. Ved å hjelpe personer som strever med sitt eget sinne, vil man også kunne hjelpe de som

påvirkes av dette.

Meningen med volden gir en utførlig beskrivelse av hva vold er, og argumenterer godt for at vi må våge å kalle vold for vold, i alle dens former. Vold som fenomen forklares ut fra et makt-avmakt-forhold, der følelsen av avmakt fremstilles som underliggende for voldelige handlinger. Boken kan brukes som et oppslagsverk for å forstå vold bedre, men jeg vil anbefale å lese den i sin helhet. Blant annet er det en rekke kasuseksempler som viser hvordan man kan ha en konstruktiv samtale om vold, og jobbe for å motvirke skamfølelsen, som ofte kan være et hinder for disse samtalene.

En forutsetning for endring er alltid å erkjenne et problem. Vi kan ikke gjøre noe med et problem som ikke eksisterer, og vi kan ikke endre en atferd vi ikke vedkjenner oss at vi har. Forfatteren tar for seg hvordan man kan jobbe med å forholde seg til voldsutøvelse, både egen og andres. Denne kunnskapen tenker jeg setter oss bedre i stand til å oppdage vold og å jobbe med å forebygge de skadene som vi vet at vold mellom mennesker ofte forårsaker.

Linda Læg Reid, privatpraktiserende psykolog ved Lysne Helse, utfordrer Karen Klepp Bjørndal, psykolog ved Stallen rus- og avhengighetsbehandling ung, OUS, til å ta stafettpinnen videre.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 58, nummer 7, 2021, side 627